

[Poul Møller.]

betaler nogle penge, før de skal gøre det — det er da til syvende og sidst en fordel. Og har man overhovedet tænkt på den fordel, der ligger i, at man for de menneskers vedkommende, der benytter denne fremgangsmåde, får pengene, mens disse er erholdelige, mens finansministeren ellers let kan risikere at måtte skyde en hvid pind efter dem?

Man betragter ordningen som noget kineseri. Men hånden på hjertet, ærede medlem hr. Axel Sørensen, er det i virkeligheden mere kineseri end det, vi har? Er det ikke kineseri, når vi siger, at folk kun må trække de forfaldne personlige skatter fra, som de har betalt? Er det ikke kineseri at sætte folk ind i håse og sige, at de og de regler skal de rette sig efter? Vil det ikke betyde mindre kineseri, hvis man stiller folk frit med hensyn til at komme og betale det og det beløb forud for der ved at få udjævnet en indkomststigning?

Men som sagt, vi er villige til at se også på det radikale forslag. Det for os afgørende er, at dette vigtige, livsnære problem kommer ud af sammenhængen med kapitalbindingsskatten, skattefradragsretten, kildeskatten og alt det andet, som ligger i udvalget, og som, så længe det behandles som et komplekst, ikke kan ventes at have nogen mulighed for at blive gennemført.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Søren Olesen, at jeg kan ikke se, der skulle være noget ekstra arbejde for kommunerne forbundet med kontrol af forudbetaling. Det er da meget hurtigt at se på skattekortet, om der er betalt et beløb forud; det kan ikke være så vanskeligt, når man gør op, hvad manden har betalt indenfor året — det har man jo nøjagtig fortegnelse over — at se, om han har fradraget mere eller mindre, end han må.

Jeg kan heller ikke se, at det ville blive vanskeligere at udfylde skatteskemaet; jeg tror tværtimod, at den bestående regel gør det vanskeligere. Skattemyndighederne støder mange gange på folk, der har betalt

nogle af de pålignede skatter forud, og som ikke kan forstå, at de ikke må fradrage dem, hvad de altså ikke må, fordi skatterne ikke har været forfaldne. Det er netop de bestående regler, der gør det vanskeligt. Jo flere regler vi lægger på befolkningen, desto vanskeligere gør vi det for den at finde ud af tingene. Hvis borgeren ved, at han må fradrage, hvad han har betalt forud i løbet af indkomståret, er det da enklere end nu, hvor han kun må fradrage under den forudsætning, at det drejer sig om forfaldne skatter. Derfor kan jeg ikke se, at ordningen ville gøre det vanskeligere for borgerne at udfylde skatteskemaet. Iøvrigt har administrationen fundet ud af et så fint selvangivesskema, at der nu ingen vanskeligheder bliver; det drejer sig blot om at sætte kryds de rigtige steder, og så gælder det bare om, at folk kan finde ud af at sætte dette kryds.

Må jeg sige til finansministeren, at det er muligvis uberettiget at sammenligne dette forslag med forslaget om skat ved kilden, men det var finansministeren, der var inde på det i sin indledende tale i dag, det var finansministeren, der i denne forbindelse nævnte skat ved kilden og sagde, at han foretrak det system.

Jeg takker for finansministerens udtalelse om, at man altid kunne få hjælp af administrationen til opstilling af lovforslag. Det er rart at vide, men jeg har en vis erfaring fra skattereformudvalget i fjor, hvor vi fra konservativ side i sommeren 1954 bad om til brug for vore overvejelser at få udformet forslaget med skattefradragsretten respekteret og med beregninger i så henseende. Vi fik ganske vist resultatet af disse beregninger, vi fik det, vi bad om, men først samme dag — den 9. februar i år — som finansministeren fremsatte sit eget forslag, og vi fik det optrykt i finansministerens forslag, ikke noget direkte til udvalgets medlemmer, som vi havde bedt om det, udover at det lå på min boks om morgenen samme dag, som ministeren fremsatte sit forslag.